

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **S. S.**, narozená dne X
bytem X
zastoupena advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. CPR-32957-2/ČJ-2025-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2025, č. j. CPR-32957-2/ČJ-2025-930310-V241 (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 23. 8. 2025, č. j. KRPA-265164-16/ČJ-2025-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobkyně nebo třetí země, kde je žalobkyně oprávněna pobývat nebo která ji přijme, a to do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobkyně je možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně uvedla, že je jí vytýkán neoprávněný pobyt v období od 13. 6. 2025 do 21. 8. 2025. Napadené rozhodnutí je však nepřiměřeně přísné a porušuje požadavky § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně má v ČR zázemí, přátele a realizuje zde osobní, kulturní i společenské vazby. Z hlediska hodnocení závažnosti mělo být v případě žalobkyně zvaženo, že se jedná o první pochybení na území ČR, vyjádřila nad tím lítost a přislíbila řádné vycestování do domovského státu. K porušení zákonů (neoprávněnému pobytu) ji dohnala zoufalá osobní situace, tedy především špatná ekonomická situace, jde tudíž o ospravedlnitelné pohnutky. Její jednání je třeba vnímat jako exces z jinak řádného způsobu života a je možné vůči ní působit mírnějším opatřením, než o výměře jednoho roku, tedy cestou opatření na dobu 6 měsíců. Ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců je třeba přihlédnout i k věku cizince, kdy žalobkyně se nachází v relativně mladém věku a je dán vysoký předpoklad dosažení její nápravy i cestou mírnějšího opatření, např. na dobu 6 měsíců.
4. Navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí a na spisový materiál, neboť v žalobě je obsažena zcela totožná argumentace, na kterou již bylo v rozhodnutích reagováno.
6. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
10. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
11. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
12. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně v ČR pobývala od 13. 6. 2025 do 21. 8. 2025 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna, čímž naplnila skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Naplnění této skutkové podstaty žalobkyně nerozporuje, nenamítá ani nic proti tomu, že jí bylo uloženo správní vyhoštění.
13. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobkyně se vytýkaného jednání dopustila, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobkyně. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobkyně netvrdila žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jejího soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“*
15. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobkyně ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti správní orgán I. stupně vycházel primárně z výpovědi samotné žalobkyně, tedy z toho, že na území ČR nemá žádné vazby, ani žádný majetek, přicestovala za účelem turistiky a zaměstnání, v domovské zemi jí nic nehrozí, je rozvedená, má dvě děti ve věku 12 a 18 let, které žijí v domovském státě s matkou žalobkyně, žalobkyně tam s nimi bydlela v rodinném domě, je si vědoma toho, že na území ČR pobývá neoprávněně, není zde nijak integrovaná. Přihlédl k tomu, že žalobkyně je dospělá, svéprávná, schopná se o sebe postarat, není ve věku seniora, její zdravotní stav je dobrý. Žádné společenské ani kulturní vazby na území ČR neuváděla, oprávnění k vykonávání zaměstnání nemá, nelze tak hovořit ani o ekonomických vazbách. V domovském státě má zázemí a má se kam vrátit. Uvedla sice, že má v domovské zemi dluhy, má však prostředky na vycestování. V odvolání k tomu žalobkyně namítala pouze to, že mělo být přihlédnuto k jejímu věku. Žalovaný potvrdil závěry správního orgánu I. stupně, k tomu doplnil, že žalobkyně do ČR přicestovala na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

základě litevského víza, kdy do Litvy však vůbec necestovala, litevské vízum zjevně zneužila, aby se dostala na pracovní trh EU a ČR, k čemuž si však žádné povolení ani oprávnění nevyřídila. Poukázal na to, že žalobkyně je v produktivním věku, schopna se o sebe postarat, na území ČR si žádné vazby nevytvořila.

16. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v něm pochybení. Žalobkyně je dospělá, svéprávná, v produktivním věku, v ČR nenavázala žádné významné vazby, naopak ve státě původu má rodinu a zázemí. Nelze souhlasit s námitkou ohledně nízkého věku, neboť žalobkyně se nijak neblíží věku mladistvých a je ve středním věku. Rovněž nelze souhlasit ani s námitkou ohledně toho, že si na území ČR vytvořila zázemí, přátele a osobní, kulturní i společenské vazby. V řízení naopak vypověděla, že na území ČR pobývá pouze v řádu týdnů, bydlí na ubytovně, žádné významné vazby (ani společenské či kulturní) v ČR nemá, stýká se pouze s kamarády z Kazachstánu, které blíže nespecifikovala a vazby nepopsala. Za těchto okolností nemohla být dána nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, obecně tvrzené přátelské vazby s krajany takovou nepřiměřenost založit nemohou. Existenci dluhů rovněž v řízení tvrdila pouze zcela obecně, přičemž dle závazného stanoviska k možnosti vycestování taková skutečnost důvod pro nemožnost vycestování nezakládá, s čímž se soud ztotožňuje. Lze shrnout, že správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života žalobkyně ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, přičemž nepřiměřenost neshledaly, žalobkyně neuvedla takovou námitku, kterou by uvedené vyhodnocení zpochybnila.
17. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, je třeba konstatovat, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: „*Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závise-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.*“ Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
18. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící v její prospěch i neprospěch, a to na základě kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ve prospěch žalobkyně přičetly, že žalobkyně po dobu správního řízení se správním orgánem spolupracovala a jedná se o první porušení právních předpisů. V její neprospěch přičetly to, že si byla vědoma neoprávněného pobytu, nedisponuje zdravotním pojištěním, nenahlásila adresu pobytu v ČR a neregistrovala svůj pobyt, její neoprávněný pobyt byl odhalen až činností policejní hlídky, na území vykonávala výdělečnou činnost bez oprávnění. Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

žalovaného tyto okolnosti v neprospěch žalobkyně nemohlo převážít ani její tvrzení uvedené v odvolání, že má v úmyslu urychleně vycestovat do domovského státu. Nadto soud konstatuje, že při výsledku žalobkyně uvedla, že vycestovat nechce, neboť má v domovském státě dluhy. Tedy nedeclarovala, že vycestuje dobrovolně. S ohledem na to správní orgány stanovily dobu, po kterou nelze umožnit vstup, na jeden rok, tedy při spodní hranici možné zákonné sazby.

19. K žalobním námitkám soud uvádí, že správní orgány zohlednily ve prospěch žalobkyně to, že se jedná o první protiprávnost. Nicméně, nelze souhlasit s interpretací žalobkyně, že uvedené jednání bylo pouhým excesem z jinak řádného způsobu života, neboť je patrné, že žalobkyně nerespektovala řadu povinností v oblasti pobytu cizinců. Žalobkyně svévolně a vědomě překročila podmínky litevského víza, na území ČR pak neoprávněně pracovala, neplnila ani jiné své povinnosti jako cizinka pobývající v ČR, přičemž toto jednání bylo odhaleno až činností policie, žalobkyně sama žádné kroky k napravení tohoto stavu neučinila.
20. Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka vnitřního psychického vztahu žalobkyně k protiprávnímu jednání tak není v této souvislosti rozhodná, je tudíž zcela irelevantní, zda žalobkyně později vyjádřila nad svým jednáním lítost. Nadto z protokolu o výsledku žádné vyjádření lítosti nevyplývá.
21. Teprve v žalobě žalobkyně tvrdila, že ji k porušení zákonů dohnala zoufalá osobní (ekonomická) situace. Ve správním řízení však nic takového netvrdila, poukázala sice na jisté dluhy v zemi původu, nicméně k tomu neuvedla žádné podrobnosti a neuváděla, že by s ohledem na to byla její situace něčím výjimečná či mimořádně tíživá. Rovněž tvrdila, že jí v domovské zemi nic nehrozí, má se kam vrátit a nemá překážky ve vycestování. Žalovaný se tedy s takovou mimořádnou situací nemohl vypořádat, přičemž otázka dluhů byla vypořádána v závazném stanovisku k vycestování. Předmětná žalobní námitka pak není nijak konkretizovaná a nijak nevysvětluje, v čem má zoufalá osobní situace žalobkyně přesně spočívat. Tato žalobní námitka tak není způsobila závěry žalovaného zpochybnit.
22. Soud má po zhodnocení výše uvedených skutečností za to, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce jednoho roku zohledňuje všechny individuální okolnosti na straně žalobkyně, nelze jej považovat za excesivní či nepřiměřené. Jedná se o opatření ve spodní polovině možné zákonné sazby, která činí až pět let. Soud tak shledal, že meze správního uvážení nebyly překročeny, odůvodnění doby zákazu vstupu je konzistentní a v souladu s pravidly logického usuzování, vypořádává se s námitkami žalobkyně.
23. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2024 č.j. 5 Azs 223/2024-45 (neoprávněný pobyt o délce dvou měsíců, doba správního vyhoštění dva roky). Dále na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

10. 11. 2020, č. j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců), ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16 (neoprávněný pobyt dva měsíce a správní vyhoštění v délce trvání dvou let), rozsudek ze dne 25. 4. 2025, č.j. 4 A 11/2025-33, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 4 měsíců, či rozsudek ze dne 22. 5. 2025, č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců za neoprávněný pobyt v délce 17 dnů.
24. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 14. listopadu 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.